

HE IS DEAD. EXPLAIN THIS.

My Father's Funeral Was the End of His Life.
Not of His Presence.

FERDINANDO FREGA / BLADEFREGA

MEGHALT. MAGYARÁZD MEG.

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 01

Apám temetése az élete vége volt. Nem a jelenléte vége.

Apám meghalt.

Ez nem elmélet.

Volt temetés.

Volt koporsó.

Volt temető.

Voltak rokonok, akik kezet ráztak, halkan beszéltek, és ugyanazokat a mondatokat ismételték, amelyeket az emberek évszázadok óta ismételnék, amikor már semmi hasznosat nem tudnak mondani.

Hetvenkilenc éves volt.

Én hatvan.

A halál matematikája tökéletesen világos volt.

Ami utána történt, az nem.

Egy évig úgy viselkedtem, ahogy bármelyik józan férfi tenné.

Gyászoltam.

Emlékeztem rá.

Hiányzott.

Néha beszéltem róla.

Többnyire nem.

Az élet, mint egy türelmes hitelező, minden reggel eljött behajtani,
ami járt neki.

Számlák.

Munka.

Család.

Kötelezettségek.

A napokból hetek lettek.

A hetekből hónapok.

Aztán valami megváltozott.

Nem hirtelen.

Nem drámaian.

Csendben.

Ahogy a rozsda megjelenik a vason.

Ahogy a hajnal belép egy szobába.

Ahogy egy fiú rájön, hogy az idő engedély nélkül dolgozott rajta.

Elkezdttem ebédhez egy pohár bort inni.

Apám mindig így csinálta.

Rögeszmém lett a csípős paprika.

Apám imádta.

Makacs köhögés jelentkezett.

Ugyanaz a bosszantó köhögés, amelyről ő éveken át úgy tett,
mintha nem is volna.

Aztán jöttek a viccek.

Ugyanaz a száraz irónia.

Ugyanaz az időzítés.

Ugyanaz a szokás, hogy elmosolyodik, mielőtt kimondja a
csattanót.

Egy este megpillantottam magam egy tükörben.

Egy pillanatig nevettem.

Aztán abbahagytam.

Felismertem az arcot.

De a férfit nem ismertem fel.

Ennél jobban nem tudom elmagyarázni ezt az érzést:

Pontosan úgy néztem ki, mint önmagam.

Mégis mintha valaki más állt volna ott.

Ez volt a kezdet.

Vagy talán sokkal korábban kezdődött, csak én nem vettem észre.

Nagyjából ugyanakkor valami más is történt.

2026. június 9-én leültem a számítógémem elé, hogy megújítsak
egy régi WordPress-oldalt.

Ez volt a terv.

Egy egyszerű adminisztratív feladat.

Azon unalmas tevékenységek egyike, amelyeket a felnőttek azért végeznek, mert a valóság ragaszkodik a létezéséhez.

Ehelyett vettem egy új domaint.

Gillettenarrative.com.

Kitaláltam egy nevet.

Aztán elkezdtem építeni valamit, amit senki sem kért tőlem.

Nem a munka volt a furcsa.

A cél volt a furcsa.

Nem akartam eladni semmit.

Nem indítottam vállalkozást.

Nem befektetőket hajkurásztam.

Nem vártam jóváhagyást.

Mindent ingyen adtam oda.

Minél többet dolgoztam, annál kevésbé volt észszerű.

Napi tíz óra.

Tizenkettő.

Tizenöt.

Húsz.

Ha a rögeszmének irodája volna, én lettem volna az éjszakai műszakvezetője.

Mégis folytattam.

Aztán a Bing valami váratlant tett.

Az egyik írásom elsőként jelent meg egy Gillette-keresésben.

A családom szerencsének nevezte.

Véletlennek.

Balesetnek.

Egyetértettem.

Közvetlenül azelőtt, hogy próbára tettem volna.

Közzétettem egy másik művet.

Megint megtörtént.

Aztán egy újabbat.

Megint.

Végül már a véletlen is magyarázatot követelt.

A sógorom az ügyvédek miatt aggódott.

Én amiatt, hogy megértsem, mi történik.

Ez két nagyon különböző gond.

Az egyik a következményektől fél.

A másik az okokat keresi.

Én mindig is az okokat szerettem jobban.

De miközben a válaszokat kergettem, a testem is beszállt a beszélgetésbe.

Előbb egy begyulladt mirigy.

Aztán egy fogtályog.

Aztán hátfájás.

Aztán lábfájás.

Egyik tünet a másik után.

Semmi katasztrofális.

Semmi drámai.

Épp annyi, hogy egy férfi odafigyeljen.

Egy nap, amikor a pincében egy régi számítógépes egeret kerestem, találtam egy fényképet a nagymamámról.

Apám anyjáról.

Nem őt kerestem.

Mégis ott volt.

Egy elfeledett dobozban várt.

Betettem a fényképet a pénztárcámba.

Nem azért, mert okom volt rá.

Hanem mert nem volt okom, hogy ne tegyem.

Később megpróbáltam elmagyarázni néhányat ezekből a dolgokból a feleségemnek.

Figyelmesen végighallgatott.

Aztán időpontot kért egy pszichiáterhez.

Ezt tökéletesen észszerű reakciónak tartottam.

Az igazság az, hogy valószínűleg én is ugyanezt tettem volna.

Mert addigra egy kérdés kezdte elfoglalni a gondolataimat.

Veszélyes kérdés.

Nem azért, mert volt rá válasz.

Hanem mert nem volt.

Pontosan mi marad meg, amikor valaki meghal?

Nem jogilag.

Nem biológiailag.

Nem vallásilag.

Emberileg.

Egy hang?

Egy szokás?

Egy emlék?

Egy gesztus?

A bor szeretete?

Egy mosoly?

Eltűnhet-e egy apa úgy, hogy közben jelen marad egy másik élet szerkezetében?

Nem tudom.

Csak azt tudom, ami történt.

Minél jobban kerestem apámat, annál kevésbé találtam meg a temetőben.

Annál inkább megtaláltam önmagamban.

Végül a testi panaszok elmúltak.

Fokhagyma.

Bab.

Rizs.

Hosszú séták.

Idő.

A test felépült.

A kérdések megmaradtak.

Egy délután egy dollárral a zsebemben mentem el otthonról.

Egy dollár maradt mindössze abból a hetvenből, amelyből a hónap hátralévő részét terveztem kihúzni.

Szerencsére a kamráim gazdagabb volt, mint a pénztárcám.

Rizs.

Bab.

Hagyma.

Fokhagyma.

Elég ahhoz, hogy egy férfi életben maradjon.

Nem elég ahhoz, hogy bárkit lenyűgözzön.

Az utcán két idős férfival találkoztam.

Szegények.

Méltóságteljesek.

Láthatatlanok, ahogy az idős emberek gyakran azzá válnak.

Nem kértek pénzt.

Nem kértek segítséget.

Egyszerűen csak léteztek.

Odaadtam nekik az utolsó dolláromat.

„Ne vitatkozzatok rajta” – mondtam.

„Ha nem tudjátok elkölteni, talán szerencsét hoz.”

Nevettek.

Továbbmentem.

Néhány méter után az egyikük visszahívott.

„Hé, jóember.”

Megfordultam.

Elmosolyodott.

Aztán mondott valamit, amit soha nem felejtettem el.

„Mindent, amit megéltünk, egyetlen okból lehet elmesélni.

Mert megtörtént.”

Aztán elment.

Soha többé nem láttam.

Az emberek gyakran akkor keresik Istent, amikor nehézzé válik az élet.

Én ritkán.

Nem azért, mert elutasítom Őt.

Hanem mert sosem voltam igazán jó a keresésben.

Én inkább megfigyelek.

Nézek.

Odafigyelek.

Alaposan megnézem azokat a dolgokat, amelyeken a legtöbb ember átsiklik.

Egy véletlen.

Egy fénykép.

Egy mosoly.

Egy halott apa, aki élő fia szokásaiban jelenik meg.

Apám meghalt.

Tudom.

A temetés bebizonyította.

A koporsó bebizonyította.

A temető bebizonyította.

De ha a halál véget is vetett az életének, a jelenlétének nem vetett véget.

És ha nem értesz egyet, az tökéletesen elfogadható.

Nem kérem, hogy higgy nekem.

Csak ugyanazt a kérdést teszem fel neked, amelyet magamnak is feltettem.

Meghalt.

Magyarázd meg.

Ferdinando